

ogsaa for Medlemmerne her i Salen at komme ind i Finansloven og fordybe sig i dens Enkeltheder, men jeg mener dog, at for alting maa der være en Grænse. Jeg skal dernæst vedkende mig, hvad jeg altid har sagt, at Grundlovens Bestemmelse om, at Finansloven først skal forelægges her i Folketinget, giver Folketinget en Ret over Finansloven, som er adskilligt større end den, som Landstinget har, idet Landstingets Behandling ganske vist er sideordnet, men dog efter Grundlovens Mening ikke saa dybtgaaende som den Behandling, Finansloven skal have her i Tinget. Men derfra og saa til først at gøre Finansloven færdig i de sidste Dage af Finansaaret er der et stort Spring, og det har ganske sikkert aldrig været Meningen med denne Grundlovsbestemmelse, at Forholdet skulde være saaledes, som det er. Det kan nu have været et forsvarligt Kampmiddel i de Aar, som ere gaaede, og hvor Kampen har været stor, har været høj mellem de to Ting. Men det er jo nu forbi, og jeg kan ikke se bedre, end at Finansudvalget nu maa kende den Finanslov, som i Aar er forelagt, ud og ind; jeg kan ikke se bedre, end at der kun er saa faa Poster paa denne Lov, som ere ny, og hvorved den skiller sig fra den nugældende Finanslov, at Finansudvalget maatte kunne gøre Loven færdig adskilligt hurtigere end i de foregaaende Aar. Hvis Finansudvalget vilde gøre det, tvivler jeg ikke om, at det vilde erverve sig Taknemmelighed og Paaskønnelse i vide Kredse her i Landet, man vilde glæde sig over den Iver og Arbejdsdygtighed, som Finansudvalget havde udvist, og man vilde tillige glæde sig over den Ridderlighed — om jeg tør bruge det Udtryk — som gav sig til Kende fra dette Tings Side lige over for det andet Ting ved, at man overlod dette Finansloven i god Tid. Der er endnu en Betragtning, som jeg mener maa føre til samme Resultat. Det er baade fra det øje Ministeriums Side og fra forskellige Talere her i Salen udtalt, at det Ministerium, vi her have faaet, er et Tillidens Ministerium, og det er jo noget, som jeg for saa vidt godt kan underskrive; det vilde i alle, at naar et Ministerium er udtægt af Flertallets Midte, er der og maa der være et stort Tillidsforhold mellem Flertallet og Ministeriet. Jeg mener nu, at Ministeriet vilde sætte meget stor Pris paa ikke blot at have Tillid hos dets egne Beningsfæller, men ogsaa vilde sætte Pris paa, om alle andre Partier havde og viste Tillid til det, og jeg mener, at naar vi gaa

ud fra den Kendsgerning, at Tillid avler Tillid, vilde den Omstændighed, at Finansloven kom herfra op i Landstinget i god Tid, ganske sikkert hjælpe til, at Ministeriet vilde erverve sig Tillid, ikke blot hos Flertallet i Salen, men ogsaa hos samtlige andre Partier. Skulde det Ønske gaa i Opfyldelse, som er udtalt om, at dette Ministerium maa have en lang Levetid, vil det ogsaa kunne faa Brug for den Tillid. Sagen er nemlig den, at foruden de to Venstreparter og Højrepartiet have vi jo endnu et fjerde Parti, som forfølger væsentlig andre Formaal end de andre. I forrige Uge sagde Ordføreren for dette Parti, at Partiets Endemaal bestandig er det samme, og under Behandlingen af nærværende Lovforslag udtalte han noget, som pegede i samme Retning, da han talte om det kongelige Hus' Appanager og de Slotte, som ere lagte ind under Civillisten. Baade den ene og den anden af disse Udtalelser falde udmærket i Traad med den Tale, en af Partiets Førere holdt i Fjor, og som har haft til Følge, at han er udelukket baade af dette og det andet Ting. Hertil skal jeg indskrænke mine almindelige Bemærkninger.

Dernæst vil jeg gerne fremdrage nogle specielle Forhold, af hvilke det første allerede er omtalt af det ærede Medlem for Holbæk Amts 4de Valgkreds (Krabbe). Det angaar nemlig den Del af Riget, der ligger der oppe, højt mod Nord, Island og Færøerne. Det ærede Medlem talte nemlig om den islandske Forfatningsstrid. Den skal jeg ikke komme videre ind paa, allerede fordi jeg mener, at ingen af os ved eller kan se, hvilken Udgang den vil faa paa Island, og saa længe de ikke der oppe ere blævne enige, mener jeg, at vi heller ikke kunne blande os deri eller skulle udtale os derom. Derimod er der en anden Sag, som det ærede Medlem omtalte, og som jeg gerne vil lægge et godt Ord ind for. Det er den telegrafiske Forbindelse mellem Hovedlandet, herved og de fjerne Øer. De ærede Medlemmer, som ikke have været der oppe, kunne ikke gøre sig noget Begreb om, hvad det vil sige i Ugevis og i Maaneder at være saa godt som afskaaren fra enhver Forbindelse med Omverdenen. Det er noget, man selv maa have oplevet, for at man ret kan bedømme det. Der er jo ingen Tvivl om, at det vil være af stor Betydning baade materielt og paa anden Maade, om en telegrafisk Forbindelse mellem de to Dele af den danske Stat kunde komme i Stand. Der er, saa vidt jeg ved, ført Forhandlinger derom med